

Profeție

George Coșbuc

Caligenes sfârșește moșia de arat;
O seamănă. Pe urmă roman adevărat
Dă goană-n urbea Romei să-ntrebe toți augurii
Că da-vor zeii nobili rod bun semănăturii?
În Roma, cel mai vrednic augur, Aristofil,
E om cărunț, servește de când era copil,
Și poate să-mblânzească și viforul cu ruga.
La dânsul vine dară Caligenes în fuga,
Zicând: Aristofile, să-mi spui tu de va fi
An bun și toamnă lungă, de pot nădăjdui,
Să secer grâne coapte și pline-n spic? Pășește
La scândura-i augurul, ia bobi, îi rânduiește
Vrăjind; apoi mai face cu bățul său figuri;
Își încruntă fruntea cu-atâtea încrêțituri,
Dă roată prin odaie și numără întruna
Pe unghii, roagă cerul cu stelele și luna;
Mai face-un hocus-pocus și-odată stă pe loc;
Se-ntoarce și grăiește cu tonul de proroc:
De cumva e sămânța destul de roditoare
Și bine semănată, la caz dacă e soare
Și cald, pe câtă vreme sub brazde ea va sta,
Pe loc ce ploi mănoase și calde vor uda
Câmpiile, îți iese sămânța toată plină;
Fii sigur că de cumva nu vei avea neghină
Și alte ierbi, grâul va crește ca un râu
La caz că n-o să bată furtuna peste grâu,
Rupându-i paiul; însă de vei avea norocul
În orice fel să-ți aperi de cerbi și vite locul,
Ca nu cumva să-ți pască din grâu presupunând
Că piatra nu te-o bate, nici bruma, și scăpând
De paseri să nu-ți fure din boabe semănite
Oricum, orice... În fine, spun zeii că tu poate
Avea-vei grâu, căci anul va fi dintre cei buni;
Dar ține minte bine: necopt să nu-l aduni!
Atunci ți-or fi desigur grânarele înguste
De-or vrea din ceruri zeii să scapi fără lăcuste!